

Rette under en stærkere Beskyttelses Vinger, vil føle sig brøstholdne, hvis denne Beskyttelse atter holder op. Og heller ikke kan vi se helt bort fra, at Udlandet sandsynligvis vil føle sig ilde berørt ved den Slags Foranstaltninger og tage Repressalier. Jeg tror derfor ikke, dette er en fremkommelig Vej.

Det ærede 3die Medlem for Hovedstaden ytrede: Lad os nu heller ikke tro, at det er saa forfærdelig galt; vi er jo dog ikke saa elendigt stillede, at det er nødvendigt for os at gribe til hvilke som helst Midler! Det er rigtigt. Vi er heldigvis ikke hverken bankerot eller saa vidt, at vi paa nogen mulig Maade behøver at glide hen i Nærheden af en saadan, og jeg vil meget fraraade at male saa sorte Billeder paa Væggen, at vi selv ganske taber Humøret, end sige, at vi indgiver andre den Idé, at det ser helt forkert ud her i Landet. Men hvis vi vil se paa de Tal, der faktisk foreligger, kan vi ikke skjule for os selv, at de giver stærk Anledning til alvorlige Overvejelser. Jeg udtalte forleden, at de to Maaneder, Januar og Februar, selv naar vi medtager de Indtægter, som man kan paaregne fra Skibsfarten, udviser et anslaaet Indførselsunderskud paa omtrent 180 Mill. Kr. Vi er gaaet ind i dette Aar med omtrent Balance i vort Betalingsforhold overfor Udlandet. For det kommende Aar har vi ingen Reserver at trække paa, og vi maa derfor regne med, at hvis vi ikke dels ved vor Produktion og dels ved andre Indtægtskilder, navnlig Skibsfarten, kan skaffe Midler til at dække vor Indførsel, kommer vi til et Deficit. Nu viser der sig for de to første Maaneder af Aaret efter den Beregning, jeg fremsatte den Dag, et Underskud paa 180 Mill. Kr. Siden da har jeg fra Statistisk Departement faaet de nøjagtige Tal for Januar, og de bekræfter dette mit Overslag. Indførselen har i Januar Maaned andraget 219 Mill. Kr., medens Udførselen saavel af indenlandske som af fremmede Varer har beløbet sig til 115 Mill. Kr., saaledes at der fremkommer en Merindførsel paa 104 Mill. Kr., d. v. s. 23 Mill. Kr. pr. Uge, naar vi regner Januar Maaned til $4\frac{1}{2}$ Uge. Heri er ikke taget i Betragtning de Indtægter, som kan paaregnes fra Skibsfarten, og derved er Tallet blevet noget større, men i det store og hele bekræfter disse Tal det Overslag, som jeg fremsatte forleden Dag.

Det ærede Medlem for Bjerre (Jørgen Jensen) og det ærede Medlem for Rønne (Hauge) har begge hver for sig

gjort en Beregning over, hvorledes de ud fra samtlige foreliggende Data mener, at Balancen vil kunne stille sig i det løbende Aar, og de kommer begge til omtrent det samme Resultat: at vi maa paaregne et Indførselsoverskud paa $\frac{3}{4}$ Milliard, maaske noget mere, maaske op imod 1 Milliard. Overfor dette Tal kan man ikke slaa sig til Taals med som det ærede Medlem for Bogense (Gunnar Fog-Petersen) at sige: Ja, men ogsaa før Krigen havde vi et Indførselsoverskud! Disse Tal kan slet ikke nævnes i samme Aandedræt. I de 4 Aar, der gik nærmest forud for Krigen, Aarene 1910—13, havde vi gennemsnitlig en Overskudsindførsel paa 108 Mill. Kr.; Indførselen androg gennemsnitlig 750 Mill. Kr. og Udførselen 650 Mill. Kr. Men herved er de Indtægter ikke tagne med i Beregning, som vi har kunnet tage ind ad anden Vej, f. Eks. gennem Skibsfarten, og i øvrigt er det en bekendt Sag, at i mange Aar forud for Krigen udførte vi Gældsbeviser her fra Landet, Kreditforeningsobligationer og andre Papirer, der udlignede det Deficit, der fremkom ved Vareomsætningen. Men selv bortset herfra kan Tallene fra den Gang ikke paa nogen Maade nævnes i Sammenligning med den Milliard, hvorom det nu drejer sig. Vi begyndte Aaret 1919 med at have den danske Krone i Pari; endnu i Slutningen af 1918, ved Nytaarstid, stod den danske Krone sammenlignet med Dollars i Pari, og den stod 2—3 pCt. over Pari i Sammenligning med Sterling. Det er lykkedes i dette ene Aar at forringe den danske Krones Værdi saaledes, at den for en Uges tid siden kun var 55 Øre værd i Guld, senere er den steget lidt — til 60 eller 61 Øre. Det er ikke noget opmuntrende Resultat af et Aars økonomiske Virksomhed. Og hvis vi skal fortsætte paa denne samme Vej endnu et Aar, saa rutscher vi for langt nedad. Det er dette, der maa tages i Betragtning. Hvis man kommer til det Resultat, at man vil lade Tingene gaa deres Gang, ikke røre sig, ja, saa maa de gaa deres Gang. Men selv om man nok saa meget i sit Indre strider imod, tror jeg, man vil komme til det Resultat, at det dog er bedre at gribe til nogle Forholdsregler fremfor at risikere, at det kan ende med kritiske Tilstande, der kan slaa mere i Stykker, end det bliver let at reparere igen.

Endnu et Ord med Hensyn til Bankerne, som man ikke ynder at tænke